

[Ømann.]

sige ligelighed. Lykkes det os at forenkle, skaber vi også ligelighed.

Det gælder et af de største angrebepunkter, som jeg har hørt her i dag fra de andre ordføreres side, nemlig forslaget om enhedsskat. Ja, det er jo ikke særlig indgribende, dette at slå de forskellige skattearter sammen til én. At man ikke har gjort det for en masse af dem for længe siden, er egentlig ubegribeligt, og det er jo bare magi, at man opretholder disse forskellige procenter. Resultatet for skatteyderne er akkurat det samme, det skaber bare en større uoverskuelighed.

Men det, der er det vanskelige — og jeg erkender, at det er politisk vanskeligt — ved enhedsskatten, er at gennemføre en ensartet ligningsprocent for alle kommunerne, for det er jo det, man gør, i og med at man fratager dem skatteopkrævningen.

Der er vel ikke noget medlem i denne sal, der ser sig i stand til at begrunde, hvorfor vi ikke i et lille land som Danmark skulle have en ensartet beskatning, hvor man end af den ene eller den anden grund kommer til at bo. Dette er i høj grad et provinsvenligt forslag. Jeg tror, man ser anderledes på dette forslag i de vest- og nordjyske kommuner, end man gør i Gentofte.

Nu er der også fra finansministerens side udtrykt skepsis over for bloktilskudstanken — og det er rigtigt, at dette er bloktilskudstanken ført ud i sin yderste konsekvens — men der er vist ikke ret mange, der er klar over, hvor langt vi er fremme i denne retning: af kommunernes budgetter er der nu ydet 7 mia. kr. eller deromkring i form af bloktilskud, nogenlunde fordelt med halvdelen til primærkommunerne og den anden halvdel til amtskommunerne. Vi er altså ret langt på vej på dette område, og det er naturligvis ikke nogen tilfældighed, det er en udvikling, der er båret frem af bitter nødvendighed.

Der er ikke tale om, at man binder de enkelte kommuner til noget fast serviceniveau. Det kunne jo tænkes, at man efter en sådan reforms gennemførelse også ville have andre indtægtskilder for kommunerne; jeg skal blot pege på ejendomsbeskatningen, som ikke er berørt af dette forslag.

Den næste store forenkling er også nær forbundet med ligelighedskravet. Der er

gennem tiderne opelsket en masse fradrag, som ingen forbindelse har med skatteevnen eller med de smukke bestræbelser, som engang har ligget i at opbygge en progressiv skatteskala. Disse fradrag har tværtimod tjent til at ødelægge progressionen, alt imens folk har haft en illusion om, at den stadig fandtes.

Men der er et langt videregående formål med at afskaffe disse mangfoldige fradrag, og det er ikke rigtig kommet frem i dag. Afskaffelsen er nemlig den uomgængelige forudsætning for hovedformålet med den fremlagte reform, nemlig at afskaffe selvangivelse og slutskat for over 80 pct. af Danmarks skatteydere. Begynder man at fedte her og bibeholde nogle fradrag, ja, så kan denne overordnede reform ikke gennemføres.

Det er klart, at hvert enkelt af de fradrag, vi kender fra selvangivelsens side 3, har deres særlige problematik, når det gælder om at få dem fjernet fra selvangivelsen og skaffe erstatningsordninger, for det er nemlig ikke vor tanke, at man skal afskaffe disse fradrag til skade for nogen, tværtimod skal man sørge for, at de, der har disponeret og indrettet deres tilværelse på disse fradrag, retfærdigvis holdes skadesløse. Nogle har været inde på befordringsfradraget; ja, det kræver en helt anden ordning for ydelse af den bonus, man hidtil har fået over skattebilletten.

Man har været inde på fradraget for undterskud på hus, på rentefradraget: det kommer vi jo til at diskutere i detaljer senere i denne samling, og jeg skal ikke ofre flere ord på det i dag.

Vi har fradraget for forsikringer: her ligger der et fuldt færdigt og af socialdemokratiet tiltrådt beslutningsforslag, stillet engang som et ændringsforslag i enighed, om at lade disse forsikringsordninger administrere af forsikringssekskaberne, således at den bonus, der eventuelt skal gives i de ordninger, man vælger at opretholde, gives over præmien som en rabat i præmien. Det skulle ikke være særlig indviklet.

En sådan reform med skat af bruttoindkomsten for lønmodtagerne ville på opkrævers side betyde, at en arbejdsgiver kunne indskrænke sig til at girere en fast procentdel til kildeskattedirektoratet af den samlede månedlige lønkonto for hele firmaet.